

El COI decideix demà el futur de 'Madrid 1984'

La candidatura de Madrid per albergar els Jocs Olímpics de l'any 2016 arriba demà a la final. Els moviments socials, però, alerten que durà més videovigilància i l'aparició del *big brother* somiat per George Orwell

Solidaris

Text: **Ander Zurimendi**
Foto: **Emilio Naranjo/Efe**

PALMA Euràsia, Àsia de l'est i Oceania són les tres superpotències, sempre en guerra mútua, que formen el planeta de 1984. Viuen en guerra permanent per ofegar la població en la més absoluta por. I si algú intenta escapar, allà hi haurà *big brother* per impedir-ho. Les comparacions amb la novel·la de George Orwell, *1984*, són inevitables si, "diguem-ne per exemple, parlem de Madrid". Això no obstant, ni el mateix Joa-

quín Sabina no hauria pensat quan compongué aquesta cançó que la seva estimada ciutat acabaria fagocitada per la voràgine repressora dels Jocs Olímpics.

Otro Madrid, l'entitat social més consolidada ara per ara, fa mesos que alerta contra les conseqüències que durà organitzar la fita olímpica. Seran conseqüències per la població, evidentment; i molt lluny del discurs del batle, Alberto Gallardón.

"Omplen la ciutat de càmeres de videovigilància, sobretot a la zona de Tirso de Molina, Lavapiés i la glorieta dels Ambassadors", explica un membre de la CNT i activista d'Otro Madrid. Afegeix: "A Anglaterra ja fa anys que ho fan, que els carrers són vigilats per l'ull in-

Fotomuntatge del logo oficial.

visible de l'autoritat, i no ha servit per a res". Les administracions públiques es justifiquen, òbviament, en el recurs més usat del segle XXI: la seguretat.

Tanmateix, els moviments socials no creuen que sigui la seguretat el *leit motiv* d'aquest hipercontrol. "Caminam cap a una ciutat de Madrid pròpia de la novel·la *1984*". Ara bé, la instal·lació de CCTV (circuit tancat de televisió) no és exclusiu de Madrid. A Barcelona també hi ha proliferat.

Paradoxalment, les càmeres han aparagut a la famosa plaça del tripi, el malnom popular amb el qual és coneguda. I quina és la denominació oficial? Plaça de George Orwell.

L'escriptor anglès, de fet, visqué

a Barcelona prop d'un any, on descansà de les ferides rebudes al front d'Aragó allistat a les milícies del POUM. La seva orientació *trostkista* el dugué a participar dels fets de Maig (1937), amb la CNT i la FAI, per enfrontar l'estalinisme del PSUC.

L'herència del POUM

Per Orwell, fou una gran decepció comprovar les misèries a les quals arribava l'esquerra. D'aquí el seu relat (d'estil autobiogràfic), anomenat *Homenatge a Catalunya*. Hi fixa les bases del que seria després el seu caràcter antirepressor. La propera novel·la, *1984*, alerta de l'autoritarisme estatal (sigui del signe que sigui), reflectit en el *big brother*.

En contra

Especulació urbanística

La Plataforma en contra de Madrid 2012 ja advertí en el seu moment que la reforma d'alguns barris durà requalificacions de terrenys favorables per a les grans promotores i constructores, però no per als veïns de la zona. •

Atemptats mediambientals

Ecologistes en Acció de Madrid ha denunciat en reiterades ocasions que les obres "no suposaran una regeneració ecològica, com ens intenten vendre". També critica la construcció d'un golf de 60 hectàrees. "No tot allò que és verd és bo!". •

Mancances socials

Els membres d'Otro Madrid es demanen per què l'Ajuntament vol invertir més de 5.000 milions d'euros a les Olimpíades "quan a Madrid manquen escoles, ambulatoris, centres culturals, esport de base, residències...". •

Videovigilància

La Confederació Nacional del Treball (CNT) ha engegat una campanya contra la instal·lació de circuits tancats de televisió -CCTV- a barris de Madrid, com Tirso de Molina, Lavapiés i la glorieta dels Ambassadors. •

Tim Robbins presenta a Barcelona i a Bilbao l'adaptació teatral de l'obra 1984. Hi critica l'estratègia de la por que engeguen els governs

“Com que la major part del control ve del pànic, l'alternativa és no deixar-nos intimidar. No mirar la TV és una bona idea”, diu Robbins

1984 és un relat futurista escrit l'any 1949. Ara, en el marc del 60è aniversari de la publicació, dos fets donen una renovada vigència a l'obra d'Orwell.

Per una banda, si demà Madrid es triada com a seu olímpica per a l'any 2016, existeix el perill que torni a viure en un 1984 permanent.

Per una altra, el cèlebre actor Tim Robbins acaba d'estrenar a l'Estat espanyol la seva adaptació al teatre de 1984. Robbins, que viatjà a Barcelona la setmana passada per estrenar l'obra al teatre Villarroel i acariciar els escenaris de Barcelona de la guerra civilista, es troba ara mateix a Bilbao amb el mateix motiu teatral.

Allà intercanvià impressions amb Itziar Amestoy, periodista del diari *Gara*, a qui advertí de la decreixent idea de la intimitat. “Hi ha una tendència en les persones a abandonar la privacitat a

lenys, capficats en la seva humilitat lluita en contra del Madrid 2016.

La reacció veïnal, encara que no ha estat gaire mediàtica, sí que aconsegueix complicitats en els moviments socials de Madrid. Els madrilenys que s'oposen a les Olimpíades és, bàsicament, per motius econòmics i ambientals. L'Ajuntament de Madrid ha xifrat en 5.000 milions d'euros el preu de la construcció de totes les infraestructures que hi manquen (reformes o nova construcció de seus esportives).

“Malgasten els doblers”

Otro Madrid, alhora, critica que l'Ajuntament acumuli un deute públic de 2.800 milions d'euros. “I mentre malgastin més doblers, continuarem sense invertir en escoles, centres sanitaris, cultura, esport de base, la cura de la gent gran...”, analitzen en els seus documents.

Tanmateix, el punt fort dels antiolimpíades és l'especulació urbanística. “La proliferació incontrolada i mal planejada d'urbanitzacions i infraestructures esportives, que ja és una realitat, encara s'agreuja més amb els Jocs”.

Així mateix, avisen dels perjudicis per al medi ambient: “Ens venen una regeneració ecològica, però no és més que una requalificació d'una zona de sòl industrial en desús de Madrid”. I qui beneficiarà? “Promotors i constructores. O algú pensa que un petit propietari en traurà benefici?”, es demanen sarcàsticament.

I és que el transvasament de fons públics a empreses privades i UTE (unió temporal d'empreses) no serà l'excepció, sinó la pràctica.

Otro Madrid continua l'anàlisi i alerta d'una possible “expulsió de veïns de baix poder adquisitiu”. Les obres faraòniques del batle, Alberto Ruiz Gallardón, a més a més, podrien derivar en simples “atemptats ecològics”, denuncien des d'Ecologistes en Acció.

Malauradament, són els mateixos arguments que ja utilitzà la Plataforma contra Madrid 2012. I si la crítica és similar a la de fa quatre anys, per ventura voldrà dir que cap d'aquells problemes socials no ha estat resolt a la capital de l'Estat espanyol.

Cobi, dissenyat per Javier Mariscal, fou la mascota de Barcelona 92.

MIQUEL ÀNGEL MARIA
www.miquelmaria.cat

Les dobles de vint també tenen dues cares

És evident que els Jocs Olímpics de Barcelona de 1992 van ser un èxit clamorós. Però que el balanç sigui globalment positiu no significa que no hi hagués zones d'ombra. Ara bé: aquells que van retreure els aspectes negatius i van gosar denunciar l'operació del jutge Garzón contra l'independentisme, la devastació -física i social- del Raval, la preeminència del model de ciutat empresa per damunt del de ciutat comunitat, o l'especulació urbanística, van ser frívolament desdenyats com a “minoria antisistema”. Era molt dur discrepar davant una unanimitat tan aclaparadora... i monolítica. Amb els anys, però, les anàlisis obertes a l'autocrítica han sabut reconèixer i incorporar al balanç la pertinència de molts

Aquells que van gosar retreure els aspectes negatius de Barcelona 92 van ser frívolament desdenyats

d'aquells retrets. I què hem de dir dels Jocs Olímpics de Beijing de fa dos anys? En aquest cas el costat fosc de la Força és molt més poderós, i els esforços del règim per silenciar la dissidència han ultrapassat tots els límits desitjables.

Ara, davant la candidatura de Madrid als Jocs de 2016, tornen a aparèixer veus crítiques. No podia ser d'altra manera. Vaja, és bo que no sigui d'altra manera. La democràcia hi guanyaria si els promotors i gestors dels megaesdeveniments, com uns jocs olímpics, tinguessin l'altura de mires de saber escoltar i valorar les denúncies dels sectors socials crítics, evitar el cofoisme i encaixar la discrepància. Perquè totes les monedes, fins i tot les meravelloses dobles de vint d'aquelles més grogues de les nostres rondalles, tenen dues cares.

Records de Barcelona: 38 torturats

La celebració de les Olimpíades a la Ciutat Comtal acabà amb la detenció i maltractament d'independentistes

••• 38 ciutadans de Catalunya, la majoria militants de l'esquerra independentista, foren arrestats entre el 12 de juny i el 9 de desembre de 1992. L'anomenada operació Garzón, que els acusava de pertànyer al grup armat Terra Lliure, no anà enlloc. Tots els detinguts acabaren per ser alliberats, si bé deprés d'haver estat torturats per membres de la Guàrdia Civil.

I la seguretat dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992 fou esplèndida, excepte per als ciutadans que foren maltractats. Tant és així que el Tribunal Internacional de Drets Humans d'Estrasburg condemnà l'Estat espanyol, l'any 2004, per no haver investigat les denúncies de tortures fetes pels independentistes.

El Tribunal obligà l'Estat a indemnitzar per danys morals amb 8.000 euros cadascun

dels 15 denunciants (120.000 euros) i a pagar les despeses del procés (12.009 euros).

Un darrer acte de justícia pels activistes que, sota l'excusa *orwelliana* de la seguretat, foren reprimits per l'aparell de l'Estat. Els moviments socials de Madrid esperen que la història no es repeteixi.

El Tribunal de Drets Humans de la UE condemnà Espanya per no investigar les denúncies

La Guàrdia Civil detingué desenes d'independentistes sota l'excusa de la seguretat dels Jocs

Caminam cap a una ciutat de Madrid pròpia de la novel·la d'Orwell. Posen circuits tancats de televisió pertot

CNT MADRID

causa de la seguretat. Com es pot espantar tant les persones? Crec que l'ésser humà té tanta por perquè veu un crim a la televisió, i al diari, una catàstrofe. Viu en la por”, explicava l'actor veterà del moviment d'esquerres als Estats Units.

Winston Smith, protagonista de 1984, també vivia submergit en la por, però intentà combatre el sistema. Fins i tot la seva companyia sentimental era mentida. I boixar amb ella, ficció.

Què proposa Tim Robbins? “Com que la major part del control ve de la por, la manera de ser lliure és no deixar que ens intimidin. Ah! i apagar la televisió és una altra manera”.

Ja ho saben bé això els madri-